

dezine

ON EUROCENTRIC

NOVELLE AV A.B. VESTBY [SUBROSA@ONLINE.NO]
REDIGERT AV FERNANDER F. FLUX

Det første jeg hørte var høytalerstemmen som sa at de tre neste deltagere skulle komme. Tre lyskastere ble tent og jeg så tre dører lenger oppe på podiet.

Publikum klappet begeistret. Stemmen ga ekko i salen og ba ta oss ta vel i mot dem. Jeg kunne ikke se hvem som snakket. Jeg kunne heller ikke se publikum. Bare en svart masse der nede foran meg. Om jeg konsentrerte meg så kunne jeg skimte de første på radene. De var pregløse og ukjente. Jeg følte at de var viktige. For meg. Det var avgjørende for om de følte som meg, at dette var fantastisk.

Selv sto jeg plassert slik at jeg skjønnte at jeg var en viktig del av showet. Om jeg ikke tok helt feil så var jeg hovedpersonen nå. Det ga meg et aldri så lite kick, og jeg kjente at jeg hadde litt problemer med å svelge. Jeg måtte kremte – veldig lavt! Så smilte jeg. Jeg var glad for mitt valg av klær for anledningen. Den sorte genseren signaliserte en blanding av elegance og casual look som bare passet. Jeg rettet litt forsiktig på kragen. Presentasjonen av meg selv, som høytalerstemmen helt sikkert hadde gitt, hadde jeg ikke fått med meg. Men det var greit. Jeg liker ikke å høre at folk snakket positivt om meg. Og jeg kan ikke se noe annen grunn enn at jeg skulle ha blitt presentert på en positiv måte. Dette var jo underholdning. Et show. Så mye hadde jeg skjont. Egentlig var jeg ganske imponert over meg selv. Det at jeg i det hele tatt turde å stå der i spotlighten og være i sentrum av begivenhetene. Heldigvis hadde jeg ikke hatt muligheten til å tenke for mange tanker. Nå var jeg der.

Den første deltageren var på vei inn fra sin luke. Jeg syntes jeg så konturene av C som vagget inn døren. De bevegelsene var ikke til å ta feil av. Den gyngende stilen. Den neste døren åpnet seg og ut kom en bonde. Han hadde en stor stråhatt og det var vanskelig å se ansiktet hans. Unødvendig, syntes jeg. Jeg konkluderte med at han nok var sjenert og det fikk meg til å føle meg enda modigere som sto rett opp og ned i lyskasteren og smilte ut til den sorte horden. Ut den tredje døren kom en lirekassemann. Han spilte på lirekassen mens han trillet den inn i lokalet. Jeg likte de sære og litt falske tonene med den repeterende rytmen. Minnet meg om... noe jeg ikke lenger husker. Bortsett fra bonden som jeg ikke hadde fått tak i øynene på, virket de to andre koselige. Jeg så optimistisk på saken. Det som forvirret meg litt nå var om jeg skulle konkurrere med dem eller mot dem. Om det var alle mot alle, eller dem mot meg. Hva skulle skje?

Jeg må bare repetere at jeg virkelig ikke hadde den fjerneste anelse om hvorfor jeg var der jeg var. men jeg antok at det var min viljestyrke og mitt brennende ønske om oppmerksomhet som gjorde at jeg sto der jeg sto. Tanken streift meg, hvertfall i et sekund. Jeg håpet at neste

post på programmet var at mannen bak stemmen ville guide oss videre i showet. Jeg stolte på ham. En profesjonell og trygg stemme.

«Du lurar vel på hvorfor du er her?» sa høytaleren. Snakket han til meg? Jeg ventet noen sekunder for å høre om noen andre svarte, så tok jeg sjansen og sa: «Ja, hvem ville ikke gjort det?» Så smilende og blid som jeg kunne. Publikum klappet og hylte og noen lyskastere feide over salen. Jeg kunne se at det var utrolig mange der. De satt tett. Det ga meg et sug av tilfredsstillelse at jeg hadde klart å få så mange mennesker til å klappe – jubel! De tre som var kommet ut dørene sto bare rolig og betraktet situasjonen. Jeg forsøkte meg på et smil i den retningen også. Uten nevneverdig respons.

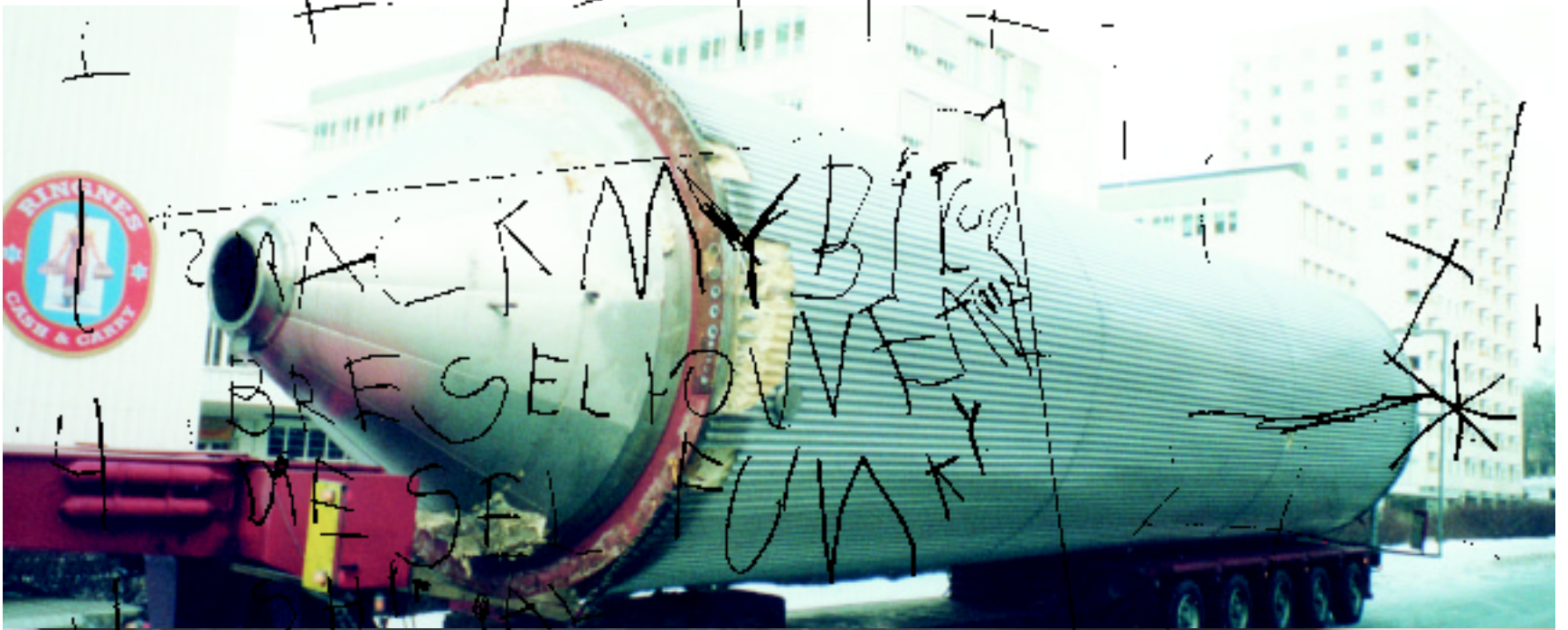
«Du er her fordi vi lurar på om du vil ta ansvar?» sa stemmen. I det han var ferdig med setningen ble det musestille i salen. Jeg følte at alles øyne var rettet mot meg. Jeg opplevde det som et utrolig pinlig øyeblikk og jeg hadde ikke lyst til å stå der et lenger.

Jeg syntes at bonden lettet litt på hattebremmen slik at jeg så et glimt av øynene hans. Jeg lot meg ikke forvirre, selv om de så en smule fiendtlige ut. Jeg endte opp med å prøve å ta spørsmålet på samme eplekjekke måte som jeg hadde taklet forrige spørsmål.

«Ansvar?» sa jeg. «Er vi ikke her for å ha det gøy?» Jeg smilte så bredt jeg kunne. Nå forventet jeg at latteren skulle forsette og at de skulle klappe. Men stillheten fortsatte. Jeg opplevde nå en blanding av pinlighet og irritasjon.

«Hei! Dette er jo bare en lek!» Jeg merket at den påfølgende latteren min virket nervøs. Fortsatt ingen reaksjon hverken fra salen eller høytalerstemmen. De hadde ikke noe med å stille meg et så nærgående og personlig spørsmål. Hadde jeg bedt om å få være her kanskje? Tanken slo meg at jeg burde si det. Men jeg er en ukomplisert mann som ikke liker problemer – heldig for dem – så jeg kom nok bare til å la dette gå forbi i stillhet. Bare jeg klarte å vri meg ut av situasjonen med æren noenlunde i behold. Bråk er jeg ikke tilhenger

D E Z I N E er en fast spalte liget av Falvor Bodin, grafisk designer, for tiden i ungdomsland [doi] online-vevsn med andre publisere på www.squrder.com/da/ezine.
Redaktør denne gang er Mortyge Agolia.
Lagret denne gang er gjort med hjelpen av Zetana Taldo www.mogre.com/.
«områdene»-illustrasjonen er en illustrasjon av halselen av CD-centret i «dat of The Land» med The Frosdyg, «gning» og halselert av Kera Bodin. En innmåle å lære seg engelsk på :)
Musikk: Billy «Mokkene» & Steve «Ange»-«Linnor».
Bonne utgaver er dekkert til sarkans forkløp «Sorg» som ble utart for brand.
Det er utdelt en del av den «Woscent» og «Kvill» brods HUSL ligen er på gjenere er er opphaldt i den siden 1991 ferdigdelte arbeider av Bruce «Kau», «Ake» Thoen, Matthew Carter, Jason «Bully» og Neville «Brody».
Tematet denne gang er «Serevis».
Hull to the Union Workers som benytter «Vidre» uten hull «Soy» dose to the edge...

av. Jeg liker å være venner med alle. «kostymene er helt konge!» sa jeg og pekte på de tre utkleddede mennene. Med håp om å få dette showet videre som tydeligvis hadde gått i stampe fordi denne idioten som snakket i høyttaleren ikke skjønnte reglene i showet. Poenget – for faen – var jo å ha det fett! «Vil du ta ansvar?» sa stemmen igjen. Han ga seg virkelig ikke. Nå begynte jeg å lure på om jeg skulle le eller gråte. Denne mannen var virkelig noe av det mest irriterende jeg hadde vært borti. Jeg kjente at jeg begynte å bli sint. Men jeg har lært å beherske sinnet mitt. Jeg har lært stort sett å beherske meg selv. Jeg merket likevel at stemmen min ikke greide å skjule irritasjonen når jeg sa: «ansvar for hva da?» Dette var desidert ikke morsomt lenger. Hvordan kunne folk betale for å se på slik drittunderholdning? Stillheten ble påfallende. Jeg ville at noen skulle svare meg. Når det ikke skjedde, fortsatte jeg å snakke. «Jeg har ansvar» sa jeg. «Jeg har en ansvarsfull jobb». Nå brøt latteren løs i salen. Det ble for mye. Ingen gjør narr av meg og langt i fra mitt liv. Jeg begynte å kikke etter veier ut derfra. Rygget litt tilbake fra spotlighten – inn i mørket. Da kjente jeg et par hender som tok tak i armene mine og førte meg inn i lyset igjen. Panikken var i ferd med å gripe meg og jeg rev meg løs fra hendene. Sinne eller fleip? De to løsningene sto klart for meg. Det siste er som sagt mest nærliggende for meg. -Jeg foreslår at C tar noen av gjøletriksene sine for oss. Jeg kan love dere at han er morsommere enn meg. Jeg er en moderat mann med et normalt liv.

Jeg løy litt nå. Jeg syntes slett ikke at mitt liv var kjedelig og gjennomsnittlig. For å være helt ærlig så forakter jeg alt som står stille. Jeg forakter rutine og tradisjon. Jeg forakter også å stå til ansvar overfor noe som ikke angår meg selv direkte. Jeg er min egen herre og jeg lever mitt eget liv godt og omgir meg kun med mennesker som betyr noe for meg. Dessuten så utfører jeg viktige oppgaver. Jeg omformer. Det er morsomt. Jeg har faktisk i det siste begynte å karakterisere meg selv som noe mer enn jeg var. Og det er jeg ikke alene om. Det er faktisk en stor oppgave å gjøre det trivielle til noe begjærlig og uimotstæelig. Alt blir meget vakkert etter at det har vært til behandling hos meg. Jeg er som en fe med en tryllestav. Jeg forakter det ukultiverte. Jeg forakter virkelig de menneskene. Jeg klarer meg uten dem. Orker ikke bråk med dem. Derfor smilte jeg. Jeg forsøkte å være morsom. Muligens satt det også potensielle kunder i salen. Men en ting visste jeg: Når

dette showet er over så går jeg. Og jeg kommer aldri mer tilbake. «Vi synes ikke du er kjedelig og normal. Vi synes du er meget interessant og svært spennende, sa høyttalerstemmen.» Dette roet meg litt ned. Muligens visste de hvem jeg var? Hadde mitt rykte brakt meg hit i dag? Jeg kjente en varme av stolthet bredte seg i meg. Det var det de ville snakke om. Nå skjønnte jeg opplegget. Jeg gikk lengre inn i lyset og solte meg i varmen fra lyskasteren og sa: «Takk for det. Jeg forsøker bare å gjøre jobben min. Latterbrølet fra salen igjen... Denne gangen lo jeg med selv. Det fantes ingen som kunne utsette noe på meg. Noen kvinner hadde riktignok klaget på at jeg var ansvarsløs. De forsto meg ikke. Min oppgave og min misjon. Slike kvinner forlater jeg. Som jeg skulle forlate dette showet etterpå. Den tanken holdt jeg fast på. Jeg er en bestemt mann og har jeg først bestemt meg for noe så holder jeg ord. «Prøv meg!» Sa jeg og angret litt med en gang at jeg hadde sagt det. Jeg fortet meg å legge til «gi meg en hvilken som helst idé og jeg skal love deg at jeg kommuniserer den på en måte som gjør at du får stor anerkjennelse og får solgt til den riktige målgruppen». Nå klappet og hylte de i salen. Jeg bukket! «Da takker vi for din medvirkning i dette programmet!» sa stemmen. Hender grep fatt i meg og førte meg ut av lyset og inn i mørket. Øynene mine hadde ikke helt evnen til å fokusere på grunn av det brå lysskiftet, jeg så ikke hvem som holdt meg. Jeg synes å merke at de fjernet noe fra bakhodet mitt. Et lite napp. Så falt jeg inn i et varmt mørke...

Jeg hørte høyttalerstemmen i det fjerne. «Det vi nå ble presentert var en typisk eurosentrisk mann fra tiden rundt årtusenskiftet. Ettersom han hadde EuroWAN™ koblet til sine tanker fikk vi virkelig optimal uttelling. Vi starter nå paneldebatten med våre inviterte gjester.»

Hvordan ble menneskene på denne måten?
Føler du ansvar C?